

støttelsesloven begynder at virke. For alle Invaliditeter, som indtræder mellem disse to Yderpunkter, har man ikke andet end det offentlige Fattigvæsen. Da Spørgsmaalet om Gennemførelse af en Invaliditetsforsikring er af overordentlig stor Rækkevidde og Gennemførelsen vil koste meget betydelige aarlige Summer i Forhold til vort hele Finansbudget, fandt jeg det paa sin Plads at faa dette Spørgsmaal udredet, og dette er altsaa sket ved en Kommissions Arbejde, en Kommission, for hvilken jeg selv var Leder de første Aar, men hvis Arbejde jeg i de sidste Aar ikke havde Lejlighed til at følge i alle Enkeltheder, hvorfor jeg ogsaa i visse Henseender maa tage Forbehold overfor enkelte Bestemmelser i dens Flertalsforslag, hvortil jeg i øvrigt slutter mig. Jeg kan saaledes være enig med det ærede Medlem fra Verninge i, at Indtægtsgrænserne for Tilskud fra Statskassen er for snævre, og at de, hvis en Lov skal gennemføres, bør udvides noget. Jeg kan i det hele slutte mig til de Betragtninger, som det ærede Medlem fra Verninge fremsatte forleden Dag.

Jeg agter ikke her at komme dybt ind paa Enkeltheder, dertil anser jeg ikke Tiden for at være inde, for jeg tror ikke paa, at dette Lovforslag bliver gennemført i denne Rigsdagssamling, men jeg vil dog gøre nogle Bemærkninger om de Principper, hvorpaa Lovforslaget hviler. Det hviler paa Alderdomsunderstøttelseslovens Princip, det vil sige den skønsmæssige Understøttelse, bortset fra, at der i Lovforslaget er fastsat visse Minimumstakster, som selvfølgelig indskrænker Skønnet noget. Nu sagde det ærede Medlem fra Saksøbing (Rørdam), at dette Princip var langt at foretrække for Forsikringsprincippet, og i saa Henseende fik han selvfølgelig udelt Tilslutning af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg). Det ærede Medlem fra Saksøbing hævdede, at efter hans Mening vilde frivillig Forsikring være at foretrække fremfor den tvungne, han vil altsaa kunne tænke sig at gaa med til frivillig Forsikring imod Invaliditet. Heri giver jeg det ærede Medlem Ret. Hvis det var muligt at finde en Form for den frivillige Invaliditetsforsikring, som kunde sikre, at den blev effektiv, er dette selvfølgelig at foretrække, det er givet, men nu er Forholdet, at overalt i Verden, hvor man har søgt at gennemføre en frivillig Forsikring og ydet ret betydelig Støtte dertil af Statskassen som en Spore for denne Forsikrings Fremvækst, har det vist

sig, at Tanken har spillet Fallit. Man har ikke derved opnaaet noget som helst af det, der var tilsigtet, og de Kasser, som er blevet oprettet i saa Henseende, er snarere blevet til Gavn for de velstillede eller Middelstanden end for dem, som det var Hensigten at gavne dermed. Denne Vej forekommer mig altsaa at være spæret. Hvis det var muligt, at man kunde finde et eller andet, som tvang Befolkningen ind under Forsikringen, uden at man fastslog positive Lovbestemmelser derom, var en saadan Ordning selvfølgelig at foretrække. Hvis man f. Eks. havde en lignende Klemme, som Fagforeningerne har paa deres Medlemmer med Hensyn til at indmelde sig i Arbejdsløshedsforsikringen, og hvis denne Klemme kunde gøres effektiv over det hele med Hensyn til Invalidforsikringen, var det en Sag for sig, saa vilde jeg ikke forlange positive Lovbestemmelser derom, om end jeg stadig maa hævde, at naar man gennemfører en Invaliditetsforsikring, skal det være Hjælp til Selvhjælp.

Der er blevet talt om, at det var saa utiltalende at gennemføre en Tvangsforsikring. Men lige saa lidt som det ærede Medlem fra Verninge kan jeg forstaa, at Socialdemokraterne kan have noget imod denne Tvang. Sagen er jo dog, at hvis man gennemfører den tvungne Forsikring som Folkeforsikring, er dette i Virkeligheden en statsocialistisk Foranstaltning, som de Herrer Socialdemokrater ikke burde have noget principielt imod. Og naar man tillige fra den Side hævder, at der ikke er noget i Vejen for at lægge en Tvang paa Arbejdsgiverne, maa Konsekvensen deraf være, at man ogsaa kan lægge en Tvang paa Arbejderne i saa vid Udstrækning, som de er i Stand til at bære den, navnlig hvor det sker udelukkende i deres egen Interesse og til deres egen Fordel. Jeg har heller aldrig opdaget — i alt Fald har jeg ikke følt det — noget trykkende ved, at jeg har været nødt til at have min faste Ejendom brandforsikret, tværtimod, jeg har stadig følt det som en Betyggelse. Vel ved jeg, at det ikke er fastslaaet ved positive Lovbestemmelser, at jeg skal have min Ejendom brandforsikret, og at jeg saaledes ikke har været under denne Tvang, men for saa vidt jeg har Prioriteter i min Ejendom, er jeg tvunget til at have den forsikret, og det er en Tvang, som er lige saa stærk og vidtrækkende, som om den var fastslaaet ved Lov. Jeg har, som sagt, ikke følt denne Tvang som et Tryk, og